

לידך תמיד נפלא

אמא, מקור האהבה עברה לשכון במקום אחר, ממנו תוסיף להעניק את השפע הבלתי נגמר של מסירות, אכפתיות, דאגה, רצון לספוג את כל כאבנו, ולכפר בנשמתה על חטאנו. מיום שעמדנו על דעתנו, ידענו כי אמא תמיד מוכנה להקריב את כולה למעננו. בעשייה נחרצת, בהתייבבות מול מוסדות הקיבוץ, תוך אמירה ברורה "סול מיר זאין פאר מיין קינד" שפירושה בערך "תהיה נשמתי כפרת ילדי".

כצעיר בבני המשפחה לא הכרתי את חטאי הילדות של אחיי, אך משלי סיפקתי לא מעט. במיוחד היה בי רצון לבדיקה בלתי נלאית של כוח הכבידה. לכן, העצים משכו את סקרנותי והדרך אל צמרותיהם הייתה מרתקת. אלא, שלעיתים בדיקות אלה הסתיימו בקיצורי דרך ומפגש מכאיב עם הקרקע. בעודי חבול על הקרקע, המחשבה הראשונה שעלתה במוחי הייתה: אמא.. וראה זה פלא זמן קצר לאחר מכן את הופעת בתוך דמעותיי. כאילו בגלי רדיו בלתי נראים מצוקתי נקלטה בליבך אמא ו-GPS מסתורי כיוון אותך אל מקום האירוע. רגע הגעתך היה סימן ברור שהעולם המזועזע חוזר לתיקנו, והפצעים, גם אם יגלידו לאט יותר, יאפשרו לגוף לחזור לעצמו, ולנפש להמשיך את סקרנותה בבדיקת הגבולות.

אמא ואבא היו צמד אופטימיים כל אחד בדרכו, וביחד טרחו להרכיב על עינינו משקפים וורודים, שגם בנסיבות קשות לא משו מקצה חוטמנו. אבא בכל מצב של אי ודאות, שגרם לאנשים רבים לחשוש שהרע מכל עומד להתחולל, יכול היה להצביע גם על אפשרויות נוספות ומפתיעות, שבהן הכל יגמר בכי-טוב, שנוכה במקום בו ההפסד נראה קודם ודאי, שננצח במלחמה אבודה. כך הוא האמין שאצליח לקרוא ולכתוב, גם אם באותו הרגע חוץ משגיאות כתיב לא הצלחתי לעשות דבר. את אמא, עשית זו בדרכך המיוחדת והשקטה: בחיבוק, בנשיקה, בתחושה שאין פלא גדול ממני, בעוגיות שטרודל שאין להן תחליף בכל העולם, ביציבות שבה נפתחת דלת חדר ההורים ואת שם מחכה לנזר הבריאה, שהגיע שרוט ומלוכלך בגופו ובנפשו.

כל שרבוט או כמה משפטים שהצלחתי לכתוב היו בעיניך אמא יצירת מופת שעין עוד לא ראתה. בניסיון למקם את עצמנו ביחס לסביבה. הסרגל שלך אמא, לא הותיר שום ספיקות היכן אנחנו ביחס לכל שאר העולם. סרגל שהביס כל אמת מדעית, והיה צרוב בתחושת ערך, שלא מותירה ספק ביחס לקיומנו. השנים לא הקהו את מקור האהבה הבלתי נגמר שלך אמא, אלא רק הוסיפו לו גוונים וצורות. בכל שיחת טלפון שקיימנו היא הייתה מודה לי כאילו הבאתי לך אבנים מהירח, וכשבאתי לבקרך זכיתי לתיאורי שמחה מרשימים עוד יותר, בהם כל גופך היה שותף באירוע ההיסטורי של ביקור הילד. ה"ילד" - היה שם תואר שהזמן אינו חורף בו קמט, והוא מסדיר בוודאות את מערכת היחסים והשייכות. גיל ה"ילד" אינו קובע גם אם כבר חמישים מלאו לנער.

בטיולים שלנו בסוף ימיה כאשר אמא על הקלנועית, רומה, המטפלת הנפאלית של אמא, במאסף, ואני לידה, הייתי שואל אותך "אמא איך את מרגישה?" ותשובתך הייתה נחרצת תמיד "אתה יודע, שלידך תמיד נפלא".

רבות דובר על הקשר אמא-ילד. קשר שממנו צומח מסע החיים, היכולת להתמודד עם קשיים, לזכות באהבה ולהעניק שמחה יציבות וסדר, בעולם שבו השינוי הוא דייר קבוע. כך מצאנו עצמנו, באמצע שנות השלושים לחיינו, שלמה אחי ואני דנים

בשאלה הנוקבת "את מי אמא אוהבת יותר?". כל אחד מאתנו הביא נימוקים וראיות מניסיון חיו מדוע לדעתו אמא אוהבת אותו יותר. ואת אמא, צחוק גדול של ניצחון התפשט על פניך כאשר שמעת על הדיון בינינו, תכלית חייך התגשמה.

אמא, הענקת לנו מתנות רבות: הקרבה, חיבוק, קשב, התייבבות ואהבה שמלווה אותנו כל השנים, עולה בכל זמן ובכל מקום. אמא, גם אם עברת עתה למקום אחר.

מתנותיך עמנו, עם ילדיך, נכדיך וניניך. נוחי לך בשלום: ילדה, נערה, חלוצה ההולכת
במצוות אביה אל ארץ ישראל, אל האדמה העידית שבעבר הירדן כדי לבנות משפחה
וקן. כל אוהביך התקבצו ובאו לך, כדי לומר תודה על פלאי הנתינה והקבלה, שהצלחת
לזכות אותנו בהן כל ימי חיך. אנו ננסה, ככל שנוכל, להמשיך ולמסור הלאה את
מתנותיך.

אוהב אותך, ילדך

דודו